

dachte gedaanten in een duister landschap bij het schijnsel van een bliksem, en een oogenblik stond hij beduizeld te kijken, als iemand, die uit een fellen zonneschijn een donkeren kamer binnentreedt. 't Werd hem wazig voor de

oogen. Dui-
zenden brok-
jes herinne-
ring en stuk-
jes van gedachten
doorvonkten zijn
geest, zoo snel verschie-
tend, dat hij zijn aan-
dacht niet vermocht te
vestigen en een paar secon-
den lang staaarde hij ver-
legen voor zich uit, ver-
lamd door het besef, dat
elk woord, elk gebaar eensklaps
van beteekenis kon zijn.

Maar reeds had Siria zijn hand
gevat en hem kalm toegesproken.

„Wel, mijnheer Blank, is dat
ons doen schrikken! Wij waren
zoo verdiept in Anna Karenine.”

Blank vond geen antwoord dan een dof: „zoo.”

Hij zag, dat Siria werkelijk een boek in de hand hield; maar had over

..... had hij druk met Emma schaatsen
gereden.